

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ήσαν μέσα τους απολύτως σύμφωνοι, με την τόσο καλακευτική — γιά τή Σουζέτ — γνώμη τής μαρκησίας!

Ήταν σωστό έμφυγο λουλουδι, ή κυρία Σουζέτ ντέ Νορθαζύ. Ήταν άπάνω σ' όλη τήν έκθαμβωτική λάμψη τής πρώτης ώριμότητος τής ηλικίας της. Λιγάκι άχρη, φαινόταν πιό άχρη άκόμη άπ' τήν αντίθεση του δολόλευκου προσώπου της με τά πλούσια κατάρμαυρα μαλλιά της. Τά ώραια γαλανά μάτια της ήσαν δυό φάροι καλωσύνης και γοητείας, σπημένοι άπάνω σέ λιγερό κι' άρμονικώτατο κορμί!

Ποιές κυρίες, με τή λάμψη του φθόνου ή τής ζήλιας ή περιούστερες, όλες ύμως με έκφρασι κρυφού, άσυγκρατήτου θαυμασμού, ψιθύριζαν άναμεταξύ τους και πίσω άπ' τics θεντάλιες τους:

—Κομφοτέχνημα, αυτή ή κυρία ντέ Νορθαζύ!
—Τί κουκλιότα πού είνε ή Σουζέτ!
—Κάι πόσο νεά!... "Ως τριάντα χρόνων!.. "Ασφαλώς λιγώτερο, με περισσότερο όχι!...
Κ' ήταν άσφαλώς λιγώτερο, ή Σουζέτ. Ήταν μόλις είκοσιεννά χρόνια. Μά τί σήμαιναν τά τυχόν είκοσι ή είκοσιεννά ή και σαράντα άκόμη χρόνια της;... Ή Σουζέτ άκτινοβολούσε άπό δροσερότητα, άπό νεότητα, σάν νά ήταν παιδούλα!.. Κι' εύδωάζε άπό ύγεια και όλοζώντανους χυμούς, σάν ένα φρεσκοτάτο άνοιξιμάτικο λουλουδι...
Μίλησαν άρκετή ώρα, ή οικοδέσποινα με τή Σουζέτ, με άκρα έγκαρδιότητα. "Επειτα άπό λεπτότητα ή Σουζέτ πλησίασε σ' ένα πλάιόν σαλόνι και παρακολούθησε—ά.γα λεπτά—τήν παράσταση λίγων έρασιτεχνών καλεσμένων, ή όποια είχε άρχεισει μόλις έπαψε ό χορός. Ούτε όμως είχε δεχτή με χορέψη ένταμεταξύ—παρ' όλο πού τήν προοκάλεσαν πολλοί—ούτε τήν παράσταση έμπορούσε νά παρακολουθήσει ώς τό τέλος! Ήσαν καλεσμένο επίσης και στό χορό τής Σουηδικής Πρεσβείας, αάτ' τό ίδιο θρόδου.

Κάι νά πού έρχόταν τώρα ό κ. ντέ Νορθαζύ, άναζητώντας τήν, γιά νά τήν πάρη και νά φύγουν...
—Μά καθήστε, φιλάτη μου, ώς τό τέλος τής έσπερίδος! Θερμοπαρακαλούσε ή μαρκησία, ήλιμμένη. Μετά τήν παράταση, θά έπακολούθησέ πάλι χορός ώς τό πρωί!... Θά περάσουμε ώραία! "Ακόμη δέν ήρθατε, και νά πού μάς φεύγετε κιάλα!
—Σάς εύγνωμωνώ, μαρκησία, γιά τήν καλωσύνη σας σέ μάς! άποκριθηκε ό "Εδμος άντί τής συζύγου του, φιλώντας τό χέρι τής μαρκησίας άθρά. Δυστυχώς, είμαι ύποχρεωμένος, άπό σφρασιωτάτους λόγους νά μη λείψω άπ' τόν άπομιών χορό τής Σουηδικής Πρεσβείας!... Δέν πιστεύω όμως νάχετε και παράπονο!... Βλέπετε, ότι παρ' όλη τήν τρομερή άπασαχλόρη μάς, θρήκαμε καιρό, ή Σουζέτ κι' έγώ, νά ρθούμε και νά σας υποβάλλουμε τά σέθη μας!...

"Αλλάσαν κι' άλλα λόγια άκόμη, άμοιβαία λεπτότητος κι' έγκαρδιότητος. Ή μαρκησία ήταν διπλά στενοχωρημένη: Πρώτα, τής έφευγε ή Σουζέτ, γιά τήν όποια αισθανόταν ειλικρινή σιοργή. Κ' ύστερα, με τήν άναχώρησι του ζεύγους ντέ Νορθαζύ, έχαναν τά...σαλόνια της γρήγορα τήν άνέλπιστη «άτραξιόν» τής παρουσίας των εκεί!... Δέν έπαυε, ότι ήσαν περιζήτητα σίς δεξιώσεις ό "Εδμος κι' ή Σουζέτ;... "Ας σκεφθούμε λοιπόν τή θέσι τής καυμένης τής μαρκησίας ώς κοσμική κυρίας κι' ώς οικοδέσποινας κι'

άς δικαιολογήσουμε κι' άς συγχωρήσουμε αυτή τήν ματαιόδοξη άδυναμία της!...

Δέν μπορούσε νά έπιμένη περισσότερο, ή μαρκησία. Ή λεπτή αλλά εύγλωττη κι' έπίμονη σιοπή του "Εδμου, τήν έμπόδιζε.

"Ετσι, τό ζεύγος ντέ Νορθαζύ διέοχσε πάλι τά σαλόνια, αλλάζοντας φιλόφρονος χαριετισμούς δεξιά κι' άριστερά, ένώ τά βία θλέμματο του γενικού θαυμασμού τους συνάδευαν ώς τόν ζυτιβάλομο.

Τοός πρότεμψαν ώς εκεί, ή μαρκησία κι' ό μαρκήσιος ν' Έσμπούρν, έπαλαιαμθάνοντάς τους τήν παράκλησι νά τους θλέπουν πιό συχνά.

Ό "Εδμος άπό στοργική άθρότητα, δέν άφησε τόν χρυσοστόλιστο θαλαμηπόλο τής «γκανταρόμπας» νά περιποιή τή Σουζέτ. Πήρε ό ίδιος τό έπανωφόρη της και τθρήριξε στους γυμνούς της ώμους με τρυφερότητα νεούμφου.

Στή Σουηδική Πρεσβεία, όπου πήγε ύστερα άπό λίγη ώρα τό ζεύγος ντέ Νορθαζύ, προκάλεσε ένθουσιασμό. "Ο "Εδμος είχε ύπηρετήσει ώς έπιτετραμμένος τής Γαλλίας στή Στοκχόλμη κι' ήταν πασίγνωστος στους σουηδικούς διπλωματικούς κύκλους. Γι' αυτό, ή καλλονή τής συζύγου του κολλάκευ τόν έγωισμό των Σουηδών, οι όποιοί θεωρούσαν τή Σουζέτ σάν κάτι τό δικό των, σάν συμπατριώτισσα των σγεδών.

Ή σίθευσε τής πρεσβείας ήσαν γευότες έκλεκτό κόσμο. Δέν ελιγαν, τέλος, τά έγκώμια αύτά. Κι' έξακολούθησαν, έπίσης ένθουσιαστικά, κι' όταν άκόμη έφυγε τό ζεύγος σό λίγο.

"Ηταν πολύ άργά πεία, γιά νά πάνε και σέ άλλες δεξιώσεις, σίς όποίες ήσαν επίσης καλεσμένοι γι' αυτό τό θρόδου. Κατεβαίνοντας τή μεγάλη μαρμαρίνη σκάλη τής Πρεσβείας, ρώτησε τή Σουζέτ ό "Εδμος:

—Πού θέλεις νά πάμε τώρα, άγαπημένη μου;
—"Ας πάμε πεία στό στίτι! μουμυρίσει εκείνη. Είνε πολύ άργά!... Κι' ό κόσμος δέν μάς άφίνει νά είμαστε διαρκώς μαζί! Τήν κτύπησε με θλέμμα λατρείας, ό "Εδμος. Μπήκαν στό ύπέρμοχο άμάξι τους, τό όποιο πλησίασε στήν έξώπορτα, καλεσμένο άπ' τόν θυρωρό τής Πρεσβείας.
Στό δρόμο δέν μιλούσαν. "Αντιχούσε μόνον τό ρυθμικό ποδοβολητό των άλόγων στό λιθόστρωτο. Περιοριζόντουσαν νά σφιγγουν με άμοιβαία τρυφερότητα τά χέρια τους και νά κτυπάσουνται θαθεία στό μάτια, μέσα στό μισόθραμο του πολυτελούς έσωτερικού του άμαξιού.

"Εφτασαν έπιτέλους στό μέγαρό τους. Γρήγορη ή Σουζέτ, άνέθηκε πρώτη τics σκάλες. Ή καμαριέρα τήν περίμενε.
—Πήγανε νά κοιμηθής, φλη μου! τής ειπε ευγενικά ή Σουζέτ. Θά γυθωθί μόνη μου!
"Η καμαριέρα ύποκλήθηκε κι' έφυγε. Ή Σουζέτ δέν στάθηκε σγεδόν καθόλου στήν κρεββατοκάμαρά της. Τράθηξε ίσα στήν κρεββατοκάμαρα του "Εδμου. "Εκείνος δέν είχε γυθωθί άκόμη. Τήν περίμενε. Ή καρδιά τόν λαχταρούσε νά τήν ξαναδύ, παρ' όλο πού ήταν μόλις πού όλιγαν λεπτών τής ώρας μαζύ της.

Κάι νά τήν πού ήρθε, ή λατρευτή του Σουζέτ... Τόν διώδυσε κι' έκείνη!
"Ριχτηκε στήν άγκαλιά του. "Ακούμπησε τό κεφάλι της τρυφερά, χαιδευτικά, στόν ώμο του. Κάι του ψιθύρισε:
—Μέ θρήκαν πολύ ώραία άπόψε, άγαπημένη μου!... Είσαι ευχαριστημένος;... Είσαι ύπερφόρος γιά μένα;... Είνε άλθήςαι, δέ είμαι ώμορφη πραγματικά;... "Ω, δέν μ' ένδι-

